

Arrest

nr. 62 284 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat P. LYDAKIS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Avaarse afkomst te zijn. U werd op 20 maart 1968 geboren te Kvanada.

U diende op 19 juli 2006 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 1990 sloten uw echtgenoot M.A.(...) (O.V. 5.854.801) en u zich aan bij de islamitische geloofsgemeenschap van Anguta ‘Ayub’ Omarov (O.V. 5.055.015) in Astrakhan. Sedert 1995 werden de mannelijke leden van deze gemeenschap vaak opgepakt door de politie. Op het politiekantoor werden zij dan gefotografeerd en werden hun vingerafdrukken genomen. Normaliter werd uw man telkens nog dezelfde dag weer vrijgelaten. In de zomer van 1997 werd uw man nabij Kizljar, Dagestan,

tegengehouden door politie. In zijn wagen vonden de agenten een granaat, die ze er wellicht zelf hadden ingelegd. Uw man werd gearresteerd. Na betaling van 3000 USD werd uw man vrijgelaten. Begin 2000 werd Anguta 'Ayub' Omarov aangevallen door een bende. Anguta raakte daarbij zwaar gewond. De persoon die hem toen vergezelde, S.S.(...), overleefde de aanval niet.

In de zomer van 2003 deed de politie een inval in de woningen van de toenmalige leider M.K.A.(...) (O.V. 5.687.321), die in dezelfde straat als u woonde, en van K.M.(...) (O.V. 6.025.140). Ook op uw deur werd er gebonkt, maar u deed niet open. K.(...) werd weer vrijgelaten maar A.(...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van anderhalf jaar. Na zijn vrijlating vluchtte hij naar België. Na de arrestatie van A.(...) en K.(...) dook uw man gedurende een maand onder. Tijdens die maand kwamen er geregeld agenten van de zogenaamde zesde afdeling bij u thuis vragen waar uw man was. Eén maal werd er een huiszoeking verricht. Er werd niets geconfisqueerd maar de agenten zeiden u wel dat ze bij een volgende huiszoeking ervoor zouden zorgen dat ze iets zoals een handgranaat zouden vinden. Uiteindelijk liet u uw man weten dat de situatie gekalmeerd was. Hij keerde voor enkele uren naar huis terug en vertrok dan weer. Hij werd echter opgepakt toen hij van bij u thuis naar een vriend was gegaan. Uw man werd enkele uren bij een u onbekende gerechtelijke instantie vastgehouden. Uw man werd daar met flessen op het hoofd geslagen en bedreigd. Daarna werd hij vrijgelaten. De volgende maandagochtend dook hij weer onder bij een neef. De komende twee jaar leefde uw man ondergedoken, afwisselend bij deze neef en bij een tante in Astrakhan. Gedurende die twee jaar kwamen geregeld nog agenten van politie, de staatsveiligheidsdienst FSB en de zesde afdeling bij u thuis, op zoek naar uw man.

Sedert 2004 liet u uw dochters niet langer naar school gaan omdat vooral uw dochter Marjam te zeer getraumatiseerd was door de frequente controles en bedreigingen.

Eind oktober – begin november 2005 kwam de neef van uw man u melden dat uw man zich intussen in Moskou bevond.

Begin november 2005 was uw zoon S.(...) alleen thuis toen hij werd bezocht door twee agenten in burger, die hem verhoorden en aan hun documenten lieten voorleggen. Een week later kwam de neef van uw man melden dat hij treintickets voor uw kinderen en u had geregeld. Hierop vertrok u met uw kinderen naar Moskou. U verbleef er op een ander adres dan uw man. U heeft in de periode dat u in Moskou verbleef, uw man twee maal gezien.

Midden december 2005 heeft uw man met drie van uw kinderen, S.(...), M.(...) en G.(...), de Russische Federatie verlaten.

Op 15 december 2005 vroeg uw man de vluchtelingenstatus aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 juli 2006 verliet u Moskou, samen met uw drie jongste kinderen, S.(...), M.(...) en A.(...). Op 19 juli 2006 vroeg u de vluchtelingenstatus aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 17 februari 2009 nam het Commissariaat-generaal in dit verband een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade werd vastgesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 29 april 2009.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg op 10 augustus 2010 voor de tweede maal asiel aan in België.

In het kader van uw tweede asielaanvraag baseert u zich op de verklaringen van uw echtgenoot en de 3 convocaties die uw echtgenoot voorlegde.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u uw binnenlands paspoort voor, de geboorteakte met bijlage omtrent het staatsburgerschap van uw dochter S.(...), de geboorteakte met bijlage omtrent het staatsburgerschap van uw zoon G.(...), een attest omtrent het staatsburgerschap van uw zoon A.(...) en een attest omtrent het staatsburgerschap van uw dochter M.(...).

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtredenen als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.M.(...) (O.V.5.854.801) (CGVS, p. 3).

In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, omdat de nieuwe documenten die hij ter staving van zijn tweede asielaanvraag aanbracht de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen.

Bijgevolg kunnen deze redenen ook wat u betreft niet weerhouden worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar zijn beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u voorgelegde documenten, met name uw binnenlands paspoort, de geboorteakte met bijlage omtrent het staatsburgerschap van uw dochter S.(...), de geboorteakte met bijlage omtrent het staatsburgerschap van uw zoon G.(...), een attest omtrent het staatsburgerschap van uw zoon A.(...) en een attest omtrent het staatsburgerschap van uw dochter M.(...), kunnen deze conclusie niet wijzigen, gezien deze louter persoonsgegevens bevatten, die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw zoon A.S.(...) (O.V.6.667.834) en uw zoon A.M.(...) (O.V.6.667.796), een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.A.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62 283 van 26 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Daar waar verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee zijn vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maakt. Deze vrees dient immers in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft met dergelijke theoretische uiteenzetting in gebreke.

Voorts merkt de Raad op dat de aangevoerde schendingen van artikel 52 en artikel 51/7 van de vreemdelingenwet, als middel onontvankelijk zijn. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel wordt geschonden.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de Russische autoriteiten wegens zijn religieuze overtuiging, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 17 februari 2009 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 26.696 van 29 april 2009 van de Raad, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag, zijnde drie oproepingsbrieven van 16 november 2009, van 25 januari 2010 en van 12 mei 2010, een omslag van DHL gedateerd 4 augustus 2010 en verzoekers origineel binnenlands paspoort, en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de nieuwe documenten die verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag, de gedane vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet in een positieve zin kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Zo beperkt hij zich louter tot het uiten van kritiek over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal, gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, te weerleggen.

Daar waar verzoeker laat gelden dat deze informatie niet werd onderworpen aan tegenspraak, wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve; er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat over de informatie die de commissaris-generaal hanteert.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift, hoewel hij hiertoe de mogelijkheid had, zelf geen gegevens bijbrengt die deze objectieve en betrouwbare informatie in een ander daglicht stellen.

Verzoeker stelt ook in de gehanteerde informatie een tegenstrijdigheid te herkennen aangezien ze de problemen van niet-traditionele moslims bevestigt, terwijl niet betwist wordt dat de gemeenschap van verzoeker een niet-traditionele gemeenschap is die dan geen problemen zou hebben gehad met de autoriteiten...

De Raad stelt vast dat verzoeker een nuancering vergeet te lezen in die informatie. Inderdaad blijkt volgens die informatie dat moslims die door de Russische autoriteiten niet beschouwd worden als traditionele moslims, **in sommige gevallen** slachtoffer kunnen worden van vervolging -m.a.w. de vervolging van niet-traditionele moslims is niet algemeen-.

Uit de informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van Ayub Omarov -alhoewel beschouwd als niet-traditionele moslims- wel "in het oog worden gehouden" maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren, als gemeenschap, daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte convocaties, merkt de Raad op dat een document om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. In casu is dit echter niet het geval.

Immers, uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte was van de inhoud van deze convocaties. Het is inderdaad niet ernstig te noemen dat verzoeker niet gehouden zou zijn tot een minimale toelichting van de door hem neergelegde documenten. Indien verzoeker verklaart

vervolgd te worden en hiervoor bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk voor te brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal convocaties, maar geen minimale kennis heeft van de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zijn zaak op te volgen.

Deze vaststellingen ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat betreft het verweer van verzoeker aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat het feit dat de FSB zijn aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort heeft goedgekeurd, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij op dat moment ondergedoken leefde uit vrees voor de autoriteiten, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het opwerpen van blote beweringen, zonder deze evenwel te staven met concrete elementen. Hij slaagt er aldus niet in de informatie van het Commissariaat-generaal, waarop voorgaande motivering is gebaseerd, te weerleggen.

Inderdaad tast voorgaande vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als zou hij door de autoriteiten, met name de FSB, worden vervolgd, nog verder aan.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de overige motieven, door verzoeker niet betwist.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij vreest dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling wegens zijn religieuze overtuigingen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE